

Cele patru ordine de Theodesmioi

Theodesmioi din ordinul lui **ZEUS**
regele zeilor, stăpânul cerurilor și al pământului

Pariori de Luptă ~ luptă cu puteri supraumane de viteză
și rezistență

Lucrători ai Vremii ~ controlează norii și vântul

Theodesmioi din ordinul lui **POSEIDON**
zeul mării

Cântăreții Mării ~ sporesc viteza și puterea navelor

Theodesmioi din ordinul lui **HADES**
zeul lumii de dincolo, regele morților

Despărțitorii de Suflete ~ despart sufletul de trup și îl trimit în
călătoria sa

Theodesmioi din ordinul lui **HEFAISTOS**
zeul fierar și stăpânul metalelor

Vrăjitorii ~ leagă magia în metale

Notă: În majoritatea orașelor se găsesc Case ale Ordinului lui Zeus, Hades și Poseidon. Există doar două Case ale Ordinului lui Hefaistos, în Micene și în Teba.

Prolog

CÂNTĂ, O, MUZĂ. . .

Așa începeau poveștile de odinioară. Cel puțin, așa începeau în Hellas, Grecia – dintre toate țărmurile, cel mai gelos păzit de zeii săi. Un țărm scaldat în lumină, răsărind din apele de culoarea vinului, cu dealurile sale stâncoase înțesate de pini, strălucitoare de la acant, răsunând de țârâitul neîncetat al cicadelor. Dealuri încoronate de orașele oamenilor: Micene, cetatea lui Agamemnon, de mult mort; războinica Sparta; Aulis cea stâncoasă, unde Ifigenia murise de mâna tatălui ei. Și Pilosul nisipurilor de aur, unde se înălțase cândva palatul înțeleptului Nestor, privind peste întinderea Mării Ionice. Și cea mai puternică dintre toate, Teba, de unde Orfeu Tiranul își trimite armatele, distrugând regat după regat.

Cântă, o, muză, un cântec al Îngerului Morții. . .

Și orașul Iolcos, cocoțat pe dealul său care străjuiește golful Pagasa. Odinioară casă a lui Iason, erou de mâna a doua, soț de mâna a treia și hoț al Lânii de Aur. Dar eroii – deopotrivă buni și răi – s-au împușinat și apoi au dispărut cu mult timp în urmă. Acum există zei, există oameni și există Orfeu – un muritor care se crede zeu. Iolcos este doar un fel de văgăună, încă un loc prins în plasa lui. Și acolo, într-o clădire cu pereți de granit, dincolo de zidurile orașului, într-o cameră mică, luminată de o lampă, cu

ferestrele deschise ca să lase să pătrundă lumina lunii și mirosul de rozmarin din grădina de mai încolo, se află o fată pe moarte.

Cântă, o, muză, un cântec al Îngerului Morții și al fecioarei. . .

Boala bântuie pe străzile largi din Iolcos, iar în urma ei vine Îngerul Morții. La urma urmei, acesta e peste tot, în toate ființele vii: în începuturile lor, în sfârșiturile lor și în fiecare clipă a existenței dintre ele. În fiecare atom al spațiului pe care ele îl locuiesc. E ceva de așteptat – și care sosește negreșit. Fie prin boală, fie prin violență, fie prin trecerea rapidă a anilor, orice viață cade în cele din urmă sub umbra aripilor sale.

O molimă a lăsat cicatrici proaspete pe obrajii fetei. Are ochii diferiți – unul maro-închis, altul verde-cenușiu – și pe jumătate acoperiți de pleoapele agitate de febră, iar pe frunte poartă un simbol. E una dintre Theodesmioi, „cei-marcați-de-zei”. Marcați de Zeus, regele cerurilor și al pământului, sau de Poseidon, stăpânul mărilor, sau de Hefaiostos, zeul metalelor, mânăitor de ciocan și nicovală, sau, în cazul acestei fete, de Hades, regele Lumii de Dincolo. Slujind orașul în numele lui Hades și obținând în schimb o parte din puterea zeului. O parte foarte mică. Nu suficientă ca să se salveze.

Îngerul Morții strânge mai puternic mânerul sabiei. Ridică lama, gata să-i taie linia vieții și să-i debarce sufletul din corabia lui pământescă. Mișcarea îl aduce mai aproape de fața fetei.

Ochii ei făr’ de vedere se deschid. Pentru prima dată în mai multe secole decât își poate aminti, Îngerul Morții ezită.

Un inel de aur și-a făcut apariția în jurul pupilei ochiului căprui-închis al fetei, ca o înflorire bruscă a unui fir de floarea-soarelui. Ea găfâie de durere și se afundă din nou în inconștiență. Lama lui cu tăiș ascuțit e pregătită încă. Știe că ar trebui să o folosească.

Și totuși. . .

Și totuși, cine spune că nu poate supraviețui? Este puternică. O luptătoare! Poate că este ceva ce își dorește foarte mult. Un motiv ca să încerce să rămână în viață. Îngerul Morții își vâră sabia în teacă, făcând tot posibilul să ignore vocea pe care credea că o redusesese de mult la tăcere, șoapta insidioasă a speranței.

Și dacă ar putea fi ea aleasa?

Existența fetei atârână de un fir de ață fragil, fin ca mătasea de păianjen, sfărâmicios ca un os vechi, dar nu rupt de tot. Îngerul Morții zăbovește, încălzindu-se la scânteia pâlpâitoare a vieții ei. Fata însă nu-l poate vedea. Nu-l poate auzi. Totuși, el murmură trei cuvinte în întuneric:

— Luptă mai îndârjit!

Iolcos, doi ani mai târziu

SPERANȚA, A DECIS DEINA, ERA UN LUCRU GROAZNIC.
Din locul în care se afla, la adăpostul porticului umbros și pavat cu piatră al megaronului¹ – palatul labirintic care se afla în inima cetății din Iolcos –, nu-l putea vedea pe vinovat. Nu fusese încă adus din celulă. Totuși, îl putea auzi destul de bine. Pleda pe lângă gărzi. Implora iar și iar. Negocia. Fusese condamnat la ceea ce în general se considera a fi o soartă mai rea decât moartea. Din câte se părea însă, și în ciuda tuturor semnelor contrare, încă mai spera milă. Poate chiar un miracol.

Numai zeii știau de ce. Din experiența Deinei, și zeii, și conducătorii orașului erau străini de milă ori de miracole. La urma urmei, bărbatul fusese condamnat să treacă prin Ritualul Pedepsei. Ritualul dezbrăca un suflet de adăpostul său omenesc și îl închidea

¹ Megaron, în Grecia antică și în Orientul Mijlociu – complex arhitectural format dintr-un portic deschis, un vestibul și o sală mare, cu o vatră centrală și un tron. Megaronul se găsea în toate palatele miceniene și era construit și ca parte a caselor, fiind folosit mai târziu și în templul clasic. Un plan tipic al megaronului este cel al palatului lui Nestor din Pilos. Megaronul dădea de obicei spre curtea obișnuită, în care se intra printr-o poartă decorativă cu coloane bogat ornamentate de o parte și de alta.

pe veci pe Prag – un spațiu care, în cea mai mare parte a timpului, slujea ca loc de trecere între viață și moarte, un popas între lumea muritorilor și Lumea de Dincolo, dar care era transformat prin acest ritual special într-o închisoare eternă. Dintre toate funcțiile exercitate de către Despărțitorii de Suflete – Theodesmioi ai Ordinului lui Hades –, Ritualul Pedepsei era cel mai cumplit, fiind aplicat doar pentru cele mai grave nelegiuiri. Atât de cumplit, încât puteau trece ani buni între două spectacole. Nu e de mirare că atât de mulți veniseră să privească.

Căldura moartă a mijlocului de vară învăluia orașul ca un giulgiu și chiar și norii care zumzăiau de muște negre și grase păreau somnoroși. Cu toate acestea, oamenii se înghesuiau în curtea imensă, cu colonade, care se întindea în fața megaronului. Alții se îndesau, într-un echilibru precar, în vârful impresionantului pavilion pentru ceremonii care permitea accesul la complexul palatului. Unii, tăcuți. Unii, bârfind. Unii, întreprinzători, mișcându-se prin mulțimea de oameni și încercând să vândă băuturi răcoritoare oricui și le putea permite. Nu erau prea mulți tineri, dacă-i adunai. Atât de mulți fuseseră înrolați în armatele Dominionului și atât de puțini se întorseseră!

Dar acolo, în fața gloatei, se afla Aster, unul dintre colegii Deinei. În ciuda înghesuiei, în jurul lui era ceva loc. Pe de-o parte din cauza a *ceea ce era*, pe de altă parte – bănuia Deina – pentru că nimeni nu voia să bruscheze din greșeală pe cineva cu mușchi atât de mari și de evidenti. Aster se încrunta înspre portic, trecându-și nerăbdător o mână prin bucele sale castanii, cu buzele strânse, ca și cum ar fi mâncat niște struguri teribil de acri. Îl auzise plângându-se, de zile întregi, că ritualul ar fi trebuit să fie efectuat de el sau, la limită, de Theron; amândoi erau adepți cu o jumătate de an mai mult decât Deina; erau pricepuți, erau bărbați. Deina i-a făcut un semn vesel cu mâna. Păcat că Theron nu era aici ca să asiste la victoria ei!

Privirea Deinei a alunecat spre proclamația fixată pe una dintre coloanele aurite care formau partea din față și lateralele porticului. Putea să citească puțin din ea. O sentință cu numele condamnatului – Dionis – și crimele sale: omor, trădare. Și cuvântul *eupatridae* – cel bine născut. Dionis era fie membru al nobilimii, al clasei războinice, fie ucisese unul de soiul ăsta. Dar restul textului încă o depășea. Avea o lecție mai târziu – neoficial, bineînțeles. Poate că putea lua cumva proclamația cu ea. . .

Avea gura uscată. Un val de căldură se răspândea dinspre altarul de piatră, pregătit și așteptând în capătul treptelor. Diferiți preoți, toți nobili, se înghesuiau în umbra mai adâncă de cealaltă parte a porticului, făcându-și vânt și aproape topindu-se pe picioare. Mentorul Deinei, Anteïs, o bătrână cu robă roșie din Ordinul lui Hades, stătea în apropiere, cu ochii închiși, cufundată în meditație. Strigătele din mulțime anunțau începutul unei încăierări. Dar ritualul nu putea începe fără prezența arhontelui, cel mai înalt rang din oraș, acum, că Iolcos era condus de la Teba și nu mai avea un rege propriu. Poate că arhontezele încă număra galbenii pentru tributul trimestrial; navele de colectare tebane erau în întârziere. Cel mai probabil, se socotea cât de mult putea să-și însușească, în timp ce orașul său devenea din ce în ce mai sărac.

Mai erau alți doi Theodesmioi care străjuiau ușa de acces în megaron. Pecițile cu fulgere de pe frunțile lor îi marcau ca membri ai Ordinului lui Zeus, zeul care stăpânea cerurile și pământul. Parte a gărzii palatului, așadar, cel mai probabil Pariori de luptă – Theodesmioi înzestrați cu reflexe și rezistență supraomenești, reflectând latura pământeană a atribuțiilor lui Zeus. Numai câțiva din ordinul lor aveau darul mult mai rar de-a influența vânturile și ploile cu puterea minții. Dacă arhontezele ar fi avut un Lucrător al Vremii în slujba sa, sigur s-ar fi lăudat cu

asta pentru ca tot orașul să audă. Totuși, Deina a șuiertat la cel mai apropiat dintre ei:

— Hei, nu poți să invoci niște nori?

Bărbatul s-a încruntat la ea, dar, înainte ca acesta să poată răspunde, arhonte – puternic parfumat, cu fața roșie și cu hainele fluturând – s-a grăbit pe ușă.

— Aduceți-l pe condamnat! a poruncit el.

Zbătându-se, cerând în continuare milă, bărbatul pe nume Dionis a fost târât la lumina zilei. Era mai tânăr decât se așteptase Deina. Gol, cu lacerării însângerate de la vreo biciuire anterioară însemnându-i pielea. Văzuse cadavre într-o stare și mai proastă. Dar felul în care a urlat când gardienii l-au legat de suprafața fierbinte a altarului de piatră a făcut-o să tresară.

Arhonte și-a dres vocea:

— Popor din Iolcos, acest om, Dionis din clanul Dimine, a fost găsit vinovat de patricid și de complot de trădare împotriva orașului.

Magistratul și-a șters sudoarea de pe frunte.

— În conformitate cu înțeleptele porunci ale stăpânului nostru, Orfeu, conducătorul suveran al Dominionului Teban, el va fi predat Despărțitorilor de Suflete ai Ordinului lui Hades pentru a fi pedepsit.

Arhonte nu le spunea oamenilor nimic din ceea ce nu știau deja. Totuși, zgomotul din curte a crescut până când unul dintre servitorii palatului a bătut în uriașul gong de bronz care se afla în apropiere. Sunetul s-a înălțat în aer, lăsând tăcere în urma sa.

Deina a înaintat până aproape de altar. Oamenii se holbau la ea, cu fețele înclinate în sus, mijind ochii în soarele amiezii. Chiar și ochii goi de piatră ai delfinilor în plin salt care formau arcul porții păreau să fie ațintiți asupra ei. Pentru prima dată, s-a bucurat de hainele ceremoniale prea groase și de voalul care îi ascundea fața ciupită

de vărsat. Pânza neagră a adepților, mărginită de stacojiu — însemnul lui Hades repetat în bucle nesfârșite de flacără țesută.

Dar poporul avea dreptul să vadă semnul autorității ei. Deina a respirat adânc și și-a scos vălul pentru a-și dezvălui pecetea de pe frunte. Același simbol care marcase fruntea lui Anteïs și a celorlalți Despărțitori. Trei linii stilizate care reprezentau un sceptru, încununat de aripile ridicate ale unei păsări.

— De ce nu mă omori, pur și simplu? Tatăl meu a meritat moartea pe care i-am dat-o!

Condamnatul se contorsiona, încercând să se elibereze. Și-a răsucit capul spre arhonte.

— Și tu o meriți! Și voi toți, care stați deoparte în timp ce Orfeu ne ia pământurile și dreptul nostru din naștere, obligându-ne să ne luptăm între noi pentru ce a mai rămas...

Și-a ridicat ochii spre Deina, care stătea lângă capul lui.

— Te rog, te implor...

Torța de bronz pe care Deina trebuia să o țină îi apăsa greu pe claviculă. Ignorându-și bătăile inimii, și-a întors privirile de la Dionis, în timp ce acesta era încătușat. Îndoiala — asupra alegerilor ei, a abilităților ei — era un lux pe care nu și-l putea permite dacă voia să aibă vreo șansă de-a fi liberă. Și ce erau pentru ea certurile nobilimii? Cei bine născuți nu știau nimic din ceea ce sufereau Theodesmioii și nici nu le păsa. În orice caz, dacă ea ar fi refuzat această șansă, Theron ar fi profitat de ea. El sau Aster, sau un alt Despărțitor. „Pedepsește-l pe criminal și câștigă un an de libertate” — un an întreg, douăsprezece luni șterse din perioada de patruzeci de ani de sclavie. „Sau privește cum o face altcineva!” O alegere destul de ușoară.

În timp ce arhonte și suita sa se retrăgeau dincolo de limitele cercului sacru, Deina a încercat să-și amintească tot ce fusese învățată, tot ce exersase, toate sfaturile pe care i le dăduse Anteïs.

„Prima dată este întotdeauna dificil. Este destul de greu să scoți un suflet dintr-un corp care nu este pregătit să plece. Și mai greu este să te împotrivești rugămintelor – și întotdeauna există rugăminți. Nu uita, ei sunt condamnați de rege și de oraș, nu de noi. Noi nu trebuie să judecăm. Trebuie doar să acționăm...”

De aceea se și afla aici femeia mai în vârstă: pentru a da o mână de ajutor. Nu că Deina ar fi plănuit să aibă nevoie de ajutor.

Uneltele Deinei erau deja așezate pe masa de lângă ea: un cuțit de os cu lama ascuțită, un mic bol din lemn de plop alb, ierburi uscate și rădăcini. Și o fiolă de cenușă din rămășițele arse ale victimei bărbatului. A murmurat versurile de început ale Cântecului pentru acest ritual, cuvintele care dădeau formă și scop puterii care sălășluia în ea. Și-a prins cuțitul strâns, concentrându-se să treacă lama pe încheietura bărbatului ca să-i deschidă vena. Pielea lui s-a despicat exact ca smochinele coapte pe care exersase Deina, sângele curgând cu ușurință în bol. Până acum, totul era bine. Ignorând țipetele înăbușite ale acestuia, a continuat să intoneze Cântecul, apoi a stropit sângele cu un vârf de cuțit de mentă înțepătoare, plăcută lui Hades, și cu unul de rozmarin, spre amintire. A adăugat câteva așchii de rădăcină uscată de asfodel. În cele din urmă, a vărsat în bol o parte din cenușă și a mestecat totul cu ajutorul cuțitului.

Deina i-a întins lui Anteïs castronul, ținând în continuare cuțitul. Cufundându-și degetul arător în amestec, s-a aplecat în față și a rostit ultimele cuvinte din această parte a ritualului, apăsându-și vârful degetului pe sternul bărbatului, apoi pe cel al lui Anteïs, apoi pe al ei, pătând pielea.

— „Inimă ca să măsoari.”

Soarele strălucitor al după-amiezii s-a stins. Umbrele au început să se adune și să crească la marginile cercului. Deina și-a înmuat din nou degetul în bol.

— „Atingere ca să găsești.”

Silind mâinile lui Dionis să se deschidă, ea i-a întins amestecul pe palme. Apoi pe cele ale lui Anteïs, apoi pe ale ei. I s-a făcut pielea de găină pe brațe când aerul din cercul magic s-a răcit.

— „Limbă ca să invoci.”

Mai întâi buzele lui, apoi cele ale lui Anteïs, apoi ale ei. Zgomotul mulțimii din curte s-a estompat, până când Deina nu a mai putut auzi nimic altceva decât suspinele bărbatului și bătăile încetinite ale propriei inimi.

— „Sânge ca să legi.”

Și-a apăsât vârful degetelor umede pe fruntea lui Anteïs și a răsturnat ceea ce mai rămăsese în bol pe fruntea bărbatului. Și-a așezat ușor mâna liberă pe obrazul lui, în timp ce Anteïs o strângea puternic de umăr. Dionis încetase în sfârșit să se mai zbată; nu mai avea nicio speranță acum.

Pecetea lui Hades întipărită pe pielea Deinei pulsa. Nu chiar durere, însă ceva atât de aproape de ea, încât a trebuit să strângă din dinți și să se silească să respire liniștit. S-a aplecat până când fruntea ei a ajuns chiar deasupra celei a lui Dionis. A așteptat până când lumina aproape a dispărut, până când a simțit cum i se formează gheață pe piele, până când nu a mai putut rezista nicio clipă în plus.

În cele din urmă, și-a lăsat capul să cadă. Amestecul de sânge care mânjea fruntea lui Dionis s-a lipit de pecetea ei. Întunericii a căzut peste ei ca o lamă de topor.

Deina și-a recăpătat senzațiile și a devenit conștientă de greutatea mâinii lui Anteïs pe umărul ei. De cât de rece era mânerul cuțitului din palmă. Odată ce s-a întors lumina, i-a revenit și vederea.

Știa unde se află: Pragul. Mai fusese aici. Un loc construit cu secole în urmă de primii Despărțitori de Suflete, care își trăgea puterea din Lumea de Jos, dar separat de ea și accesibil doar celor

care purtau pecetea lui Hades. Pragul îi era deopotrivă familiar și ciudat. Mereu același, și totuși mereu diferit. Reconstituit de fiecare dată în funcție de tipul de ritual și de puterea Despărțitorului care îl invocase. Cu câteva zile în urmă, Deina îndeplinise un Ritual de Despărțire, eliberând sufletul unui copil din trupul lui grav ars și punându-l pe calea călătoriei sale înspre și prin Lumea de Dincolo. Un act de îndurare, care era și cel mai frecvent dintre riturile pe care erau chemați să le îndeplinească. Pragul de atunci fusese primitor – o mică grădină, plină de flori. Dar această versiune a Pragului era sumbră și colțuroasă. O întindere plată de stâncă lipsită de viață, cu un cer cenușiu și apăsător deasupra, înconjurată de nori denși și nemișcați. De parcă ai fi fost abandonat pe vârful unui munte înalt, fără nicio cale de coborâre. Și la orizont, invocați de voința Deinei și de Ritualul Pedepsei, se conturau amenințător cei doi Copaci-fără-de-moarte. Fiecare detaliu din Cântec, toate exact așa cum le exersase: scoarță înnegrită, trunchiuri noduroase, ramuri căzute ca niște fire de păr lung. Oase, în loc de rădăcini, ieșind din pământ. Amenințarea se scurgea din inimile lor putrede ca o sevă.

Bărbatul, Dionis, se afla în apropiere. Linia vieții sale îi înconjură corpul – un fir argintiu slab care se înfășura și în jurul taliei Deinei și a lui Anteïs. Avea să se estompeze în curând, dar până atunci, linia vieții îi lega pe toți de lumea muritorilor. Dar Dionis nu părea să vadă asta. Privea în schimb nedumerit la pielea intactă de pe încheietura mâinii.

Deina și-a dres glasul, atrăgându-i atenția. Ochii lui s-au mărit în semn de recunoaștere și a luat-o la fugă, alergând cu toată viteza spre zidul de ceață care înconjură spațiul, cu linia vieții desfășurată în urma lui, aruncând o privire peste umăr la Deina – până când s-a izbit de ceață și a zburat înapoi. Cu un deget, Deina a împuns

cu grijă marginile pufoase ale unui nor din apropiere – la fel de solide și ascuțite ca sticla.

Dionis tot nu se dădea bătut. Repus pe picioare, a început să alerge înainte și înapoi în jurul limitei, încercând-o, aruncându-se asupra ei cu o disperare crescândă.

Deina și-a întors privirea de la el și s-a gândit la schița unei nave lipită pe peretele camerei sale. Genul de navă care spera că avea s-o ducă undeva, cândva. Oriunde, atât timp cât era departe, foarte departe de Iolcos.

— Deina!

Anteîs a dat din cap spre bărbat, cu o sprânceană ridicată.

— Treci la treabă!

— Bine!

Deina și-a trecut limba peste buzele uscate, amintindu-și de următoarea parte a ritualului: încătușarea. A respirat adânc și și-a ridicat brațele.

— Păzitori cu rădăcini adânci ai Pragului, pe voi vă chem! Fără de moarte, fără de viață, păstrați-l pe acest ticălos blestemat în îmbrățișarea voastră atentă și supuneți-i sufletul pedepsei celei veșnice!

Rădăcinile și ramurile celor doi copaci au început să freacă, crescând și alunecând spre prada lor, căutând orbește. Când Dionis și-a dat seama ce se întâmplă, și-a aruncat mâinile în sus, cu gura deschisă într-un țipăt tăcut. Dar nu exista nicio scăpare. Inevitabil și totodată hipnotizant, copacii l-au îmbrățișat, împletindu-se în jurul lui – brațe, picioare, trunchi, cap –, până când a fost prins strâns. Ultimii lujeri i s-au agățat de pleoape și le-au forțat să se deschidă.

Urma invocarea. Dionis purta pe frunte amprenta peceteii Deinei. La cuvintele ei, ceva asemănător cu fumul s-a revărsat din semn, fluturând și mișcându-se până când a devenit o imagine în

mărime naturală: o amintire vie, în mișcare, construită din fumul însuși. Era Dionis, cu o cupă în mână, apropiindu-se de un bătrân care zăcea sprijinit într-un pat. Ducea cupa la buzele tatălui său și îl făcea să bea conținutul. Stătea acolo și privea cum celălalt începe să se zvârcolească. Aerul din interiorul Pragului se umpluse cu o duhoare de moarte și de excremente, suficient de puternică pentru a o face pe Deina să vomite. Auzea totul: gâlgâitul oribil al bătrânului care se sufoca, încercând să respire prin sângele care-i țâșnea din gură și din nas. Și-apoi Dionis, așezat deasupra cadavrului tatălui său, stropit cu sânge, cu o expresie triumfătoare.

Imediat ce s-a terminat, scena s-a reluat. La nesfârșit. Acesta era și scopul: ca ucigașul să simtă oroarea a ceea ce făcuse. Pentru eternitate.

Anteis se sprijinea puternic pe Deina acum, cu ochii închiși, fața lipsită de culoare, respirația rapidă și superficială.

— Te simți bine?

— Da, da...

Anteis a respirat adânc și s-a îndreptat.

— Grăbește-te! Despărțirea!

Deina a dat din cap, și-a strâns cuțitul și, cu Anteis urmând-o îndeaproape, încă sprijinită de umărul ei, și-a croit drum spre locul unde atârna Dionis, inert. Ajunsă la copaci, Deina a rostit ultima rugăciune către Hades, pentru a încheia ritualul, apoi și-a înfipt cuțitul într-o crăpătură a uneia dintre ramurile negre și a lărgit-o. A adunat firul strălucitor al vieții lui Dionis și l-a înfășurat strâns în jurul ramurii, asigurându-se că linia vieții era înfiptă bine în crăpătură, prinzându-l acolo, în interiorul Pragului. Și-a mutat apoi cuțitul ca să taie celălalt capăt al firului, să le poată trimite de aici pe ea și pe Anteis, înainte de-a fi prea târziu.

Dar s-a oprit.

El era acolo...

Păr lung, negru ca de tăciune, încadrând fața unui tânăr. Pe pielea brațelor goale urcau în spirală niște semne asemănătoare unor cicatrici vechi. Purta o tunică neagră cu o cingătoare de argint pentru sabie și părea învăluit într-o mantie de întuneric, care-i făcea ochii cu atât mai strălucitori, ca niște safire ridicate la soare.

Deina și-a coborât cuțitul, slăbindu-și strânsoarea de pe mâner.

Trecuseră doi ani de când îl observase pentru prima dată; de fiecare dată când unul dintre ritualurile Despărțitorilor o dusesse dincolo de granițele lumii muritorilor, în Prag, el fusese acolo, privind-o de la distanță, la fel de nemișcat ca o statuie frumos sculptată. Și tăcut; nu îi vorbise niciodată. Doar privirea lui îi sugera că era interesat de ea.

Întrebările i se înghesuiau în minte: cine era? Ce era? O creatură din Lumea de Dincolo care pătrunsese dinspre cealaltă parte a Pragului, deși tot ce învățase Deina îi spunea că nu ar trebui să fie posibil? Un tremur de spaimă – de creatură, de ceea ce ar putea însemna apariția lui – i-a tulburat respirația.

El s-a mișcat. Și-a înclinat capul într-o parte, a privit-o în ochi, a zâmbit și a început să se îndrepte spre ea.

Un fulger de durere a pornit din tâmpla stângă a Deinei spre ochi, făcând-o să ofteze. Creatura s-a apropiat, iar durerea s-a intensificat până când a Deina a început să scrâșnească din dinți. Ce-i făcea?

— Deina, cuțitul!

Vocea lui Anteïs a determinat-o pe Deina să se întoarcă la ritual. La linia vieții lui Dionis, care se stingea rapid din viață. Înainte ca Deina să poată face mai mult decât să înjure în fața pericolului în care le pusese lipsa ei de concentrare, bătrâna a smuls lama și a despicat capătul lor din linia vieții. Chiar la timp. Pragul s-a îndepărtat de ele, și au fost târâte înapoi în lumea muritorilor, cu o bruschețe care i-a tăiat Deinei respirația.

Se aflau pe ultima treaptă a porticului. Trupul lui Dionis, care acum nu mai era decât o cochilie goală, era încă legat de altar.

Deina a prins-o pe Anteïs când bătrâna a început să se prăbușească. Un servitor s-a grăbit înspre ele și împreună au condus-o înapoi în megaron.

— Foc... , a spus abia șoptit Anteïs, cu pleoapele zbătându-i-se.

Deina a aruncat o privire peste umăr, la arhonte, care încă zăbovea în afara cercului.

— S-a terminat! Poți arde ce-a mai rămas!

Nicio odihnă îndelungată pentru Dionis în incinta tăcută a mormintelor orașului. Până când au băgat-o pe Anteïs înăuntru, iar ușile s-au închis în urma lor, focul cuprinsese deja trupul lui Dionis, iar flăcările îi mâncau deja carnea.

Servitorul le-a condus într-una dintre micile încăperi care compuneau cea mai mare parte a megaronului, după care a ajutat-o pe Deina s-o așeze pe Anteïs pe un pat și a fugit. Măslina, pâine, un urcioc cu apă și un altul cu vin acrișor fuseseră lăsate acolo, pregătite; Deina și-a turnat un pahar, a ciugulit din mâncare și a privit chipul mentorului ei. Anteïs avea de plătit Taxele, efectele secundare care urmau aproape inevitabil îndeplinirii oricăruia dintre rituri. Exercițierea puterii cerea plata unei taxe, care varia în funcție de puterea Despărțitorului și de dificultatea ritualului: dureri de cap; vărsături; sângerări din nas, urechi sau prin pori; orbire temporară; crampe stomacale; convulsii. Moarte, dacă erai insuficient pregătit, slab sau ghinionist.

Deina a fărâmițat o bucată de pâine. Îndeplinise întregul ritual, în afară de tăierea liniei vieții de la sfârșit. Oare era suficient? Cine avea să primească răsplata pentru ritual – ea sau Anteïs? Deina nu se simțea obosită sau indispusă – foarte rar se simțea așa; din nu se știe ce motiv, Taxa era ceva ce li se întâmpla mai ales altor oameni. Și-a ridicat gulerul tunicii și și-a privit în sân.

Ca la toți Despărțitorii de Suflete, pielea îi purta o înregistrare a faptelor sale. Peceți de rit, așa se numeau: fiecare despărțire, fiecare instalare, fiecare sfințire – de fiecare dată când mânuise puterea lui Hades în slujba orașului – era imprimată în carnea ei. Un simbol diferit pentru fiecare ritual. Ca o parte a unui bilanț contabil, acestea arătau cât timp câștigase din munca ei, pentru a fi pus în balanță cu termenul contractului de muncă. Pecețile de rit începeau deasupra inimii; în cazul ei, prima, care se curba în jurul sânelui stâng, începuse deja să se estompeze, arătând ca o cicatrice palidă. Nu existau încă semne ale vreunei noi pecetei, deși uneori le lua ceva timp să apară. . .

Anteïs a deschis ochii, gemând.

— Pe Hades, devin prea bătrână pentru asta!

Privirea ei s-a oprit asupra Deinei.

— Ce s-a întâmplat? a întreat femeia.

— Nu-ți amintești?

— O, ba da, îmi amintesc! Îmi amintesc că a trebuit să iau cuțitul tău și să ne eliberez înainte ca linia vieții să se stingă. La naiba!

Anteïs și-a șters un firicel de sânge de pe nas.

— Așa că o să te întreb din nou: ce s-a întâmplat?

Deina a ezitat. Dacă intra în detalii despre băiatul cel brunet, asta ar fi ridicat tot felul de întrebări. Iar ea nu avea niciun răspuns.

— Mi-am pierdut cumpătul. Asta e tot!

Anteïs s-a împins pe coate în capul oaselor, cu sprâncenele ridicate.

— Ți-ai pierdut cumpătul. . .

Cuvintele, generos pudrate cu neîncredere, au rămas agățate în aer. Deina era nevoită deci să ofere o versiune prelucrată a evenimentelor.

— Am crezut că. . . Mi s-a părut că am văzut ceva. Ceva în Prag, ceva care nu avea ce căuta acolo, pe care nu îl invocasem.

M-am înșelat, evident. Dar m-a făcut să-mi pierd concentrarea și m-a durut capul.

Și-a atins tâmpla.

— Plata Taxelor, presupun.

Gândindu-se acum la asta, poate că ea îl crease fără să vrea pe băiatul cu părul brunet. Acei Despărțitori care le supraviețuiau cerințelor fizice ale ritualurilor sfârșeau adesea prin a-și pierde mințile în schimb. Deina și-a dat capul pe spate și a golit vinul din cupă.

— Taxele, înainte de încheierea ritualului? Hmm...

Anteîs s-a întins pe spate, pe pat.

— Ei bine, e regretabil...

Bătrâna și-a ridicat mâneca tunicii mai sus de cot, dezvăluind o julitură proaspătă pe biceps.

— Tu ți-ai pierdut curajul, iar eu am încheiat ritualul, așa că beneficiez de ceea ce ar fi trebuit să fie al tău. A mângâiat-o rapid pe mână și a adăugat: Îmi pare rău, copilă!

Deina se uita fix la pielea roșie și încrețită din jurul noii peceti de rit. Un an mai puțin din durata contractului ei de muncă. Atât ar fi câștigat, dacă acel semn arzând și-ar fi făcut acum loc pe pielea ei. Un an întreg! Deina nu avea încă simboluri pe brațe: nu ajunseseră încă atât de departe. Câștiga peceti de rit de patru ani deja, dar, din cei patruzeci de ani de serviciu pe care îi datora conform contractului de muncă, nu lucrase decât trei.

Furia clocotea în craniul Deinei, dar nu putea să cedeze în fața ei. Nu aici. Își dorea să izbească iar și iar pocalul de argint pe care îl ținea în mână de pereții atât de elaborat pictați ai arhontelui. L-a strâns în schimb până când au durut-o degetele. S-a silit să respire rar până când i-a scăzut furia. Tot ce putea să facă era să continue cu jocul — și să-l joace mai bine.

O căruță le-a dus de la megaron înapoi la Casă. Anteiș a dormit pe drum, în timp ce Deina medita, ascultând agitația orașului și bârfele schimbate de servitorul lor cu căruțașul. Bărbații discutau despre vreme, despre prețul pâinii, despre cel mai recent război pe care Orfeu îl purta ca să împingă și mai departe granițele Dominionului tebanilor. În acea dimineață, în piețe apăruseră vești proaspete: o bătălie câștigată în apus, douăzeci de mii de inamici morți, și mai mulți capturați. Câțiva dintre soldații lui Orfeu, o cohortă din Atena, măcelăriți pentru că protestaseră față de vărsarea de sânge. Zidurile orașului învins fuseseră dărâmate, iar câmpurile sale, arate cu sare pentru că îndrăznise să reziste. Roma, așa îi spusese căruțașul. Pe când căruța ieșea pe porțile principale din Iolcos și-apoi pe scurta porțiune de câmpie care se afla între oraș și Casa lui Hades, Deina a rostogolit în gură numele ciudat, aproape ca pe-o rugăciune. Orfeu nu pierdea niciodată. Oamenii din acel oraș nu avuseseră nicio șansă.

Porțile grele de bronz ale Casei s-au închis în urma lor. Chiar și legată la ochi, ar fi știut unde se află. Zidurile înalte de piatră îi prindeau înăuntru, izolându-i de restul lumii. Aici, totul era ordine. Clopotele, folosite pentru a începe și a încheia competițiile constante de pe terenurile de antrenament – alergare, lupte, tir cu arcul și mânuirea lamei –, formau un contrapunct la cântecele ucenicilor și ale novicilor în timp ce învățau Cântecele și riturile străvechi ale Despărțitorilor. Erau și copiii aici. La fiecare solstițiu de iarnă soseau mai mulți, cei pe frunțile cărora apăruse pecetea în acel an, adunați și luați de lângă părinții lor. Majoritatea nu văzuseră mai mult de cinci veri, unii erau chiar și mai mici, dar copilăria lor se sfârșea când intrau în Casă; nu se auzea niciun sunet de joacă acolo.

Deina nu-și mai putea aminti exact viața de dinainte de Casă sau câți ani avea când venise aici. Încetase de mult timp să mai

încerce. Nu-și mai amintea nici măcar numele ei adevărat; Casa îți dădea unul nou. În teorie, era pentru a te proteja împotriva duhurilor și a vrăjitoriei – era mai greu să faci magie neagră împotriva cuiva fără să-i cunoști numele adevărat. În realitate, aceasta ajuta Ordinul să suprime orice sentiment de identitate care nu avea legătură cu faptul de-a fi Despărțitor. Casa îți dădea un nume, te hrănea, te îmbrăca, iar tu îi datorai totul.

Cântecul și clopotele, ciocnirea armelor și mirosul rozmarinului care mărginea fiecare alee – aceasta devenise casa ei.

Și abia aștepta să scape.